FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (första avdelningen)
den 30 april 2003 *

I mål T-155/02,

VVG International Handelsgesellschaft mbH, Salzburg (Österrike),

VVG (International) Ltd, Gibraltar (Förenade kungariket),

Metalsivas Metallwarenhandelsgesellschaft mbH, Wien (Österrike),

samtliga företrädda av advokaten W. Schuler

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av G. zur Hausen och B. Eggers, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 560/2002 av den 27 mars 2002 om införande av provisoriska skyddsåtgärder mot import av vissa stålprodukter (EGT L 85, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna R.M. Moura Ramos och H. Legal,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

1 Den 27 mars 2002 antog kommissionen förordning (EG) nr 560/2002 om införande av provisoriska skyddsåtgärder mot import av vissa stålprodukter (EGT L 85, s. 1, nedan kallad den omtvistade förordningen). Genom den omtvistade förordningen införs tullkvoter under sex månader för femton typer av stålprodukter. Tullkvoterna baseras på genomsnittet av den årliga importnivån

till gemenskapen för åren 1999, 2000 och 2001 plus 10 procent. Eftersom tullkvoterna införts för en tid av sex månader har de fastställts till halva genomsnittssiffran jämte tillägg. När de nämnda tullkvoterna har förbrukats skall en tilläggstull, som fastställs för varje produkttyp, tas ut på importen. Den omtvistade förordningen trädde i kraft den 29 mars 2002.

2 Den omtvistade förordningen grundas på rådets förordning (EG) nr 3285/94 av den 22 december 1994 om gemensamma importregler och om upphävande av förordning (EG) nr 518/94 (EGT L 349, s. 53; svensk specialutgåva, område 11, volym 37, s. 223) (nedan kallad grundförordningen) och på rådets förordning (EG) nr 519/94 av den 7 mars 1994 om gemenskapsregler för import från vissa tredje länder och om upphävande av förordningarna (EEG) nr 1765/82, (EEG) nr 1766/82 och (EEG) nr 3420/83 (EGT L 67, s. 89; svensk specialutgåva, område 11, volym 29 s. 206), ändrad bland annat genom rådets förordning (EG) nr 1138/98 av den 28 maj 1998 (EGT L 159, s. 1).

3 Artikel 8 i grundförordningen har följande lydelse:

"1. Bestämmelserna i denna avdelning [Gemenskapens undersökningsförfarande] hindrar inte att övervakningsåtgärder enligt artik[larna] 11—15 eller provisoriska skyddsåtgärder enligt artik[larna] 16—18 när som helst kan vidtas.

Provisoriska skyddsåtgärder skall vidtas

— om ett omedelbart ingripande är nödvändigt under kritiska omständigheter då dröjsmål skulle kunna orsaka skada som vore svår att avhjälpa,

och

— det preliminärt fastställts att det finns klara bevis för att ökad import har orsakat eller hotar att orsaka allvarlig skada.

2. Varaktigheten av de provisoriska åtgärderna får inte överstiga 200 dagar.

...

4. Kommissionen skall genast vidta de undersökningsåtgärder som fortfarande är nödvändiga.

5. Om de provisoriska skyddsåtgärderna avbryts i avsaknad av allvarlig skada eller hot om allvarlig skada, skall de tullar som uppburits till följd av de provisoriska åtgärderna så snart som möjligt automatiskt återbetalas. Förfarandet i artikel 235 och följande artiklar i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen [EGT L 302, s. 1] skall tillämpas."

4 Enligt artikel 16.3 a i grundförordningen gäller följande:

"När en kvot fastställs, skall hänsyn särskilt tas till

— önskvärdheten av att så långt möjligt upprätthålla traditionella handelsmönster,

— varumängden som exporteras enligt kontrakt som har ingåtts på normala villkor innan en skyddsåtgärd enligt denna avdelning trädde i kraft, om medlemsstaten i fråga har anmält dessa kontrakt till kommissionen,

— behovet av att undvika att äventyra förverkligandet av det mål som eftersträvas med kvoten."

5 Enligt artikel 1 i den omtvistade förordningen gäller följande:

"1. En tullkvot öppnas härmed för import till gemenskapen av var och en av de 15 berörda produkter som anges i bilaga 3 (definierade genom hänvisning till de KN-nummer som avgivits för dem) från och med den dag då denna förordning träder i kraft till och med dagen före motsvarande dag sex månader senare.

2. Den konventionella tullsatsen för dessa produkter enligt rådets förordning (EG) nr 2658/97, eller eventuella förmånstullsatser, skall fortsätta att gälla.

3. Sådan import av dessa produkter som överskrider volymen för den relevanta tullkvoten enligt bilaga 2, eller i avsaknad av en ansökan om befrielse, skall omfattas av en tilläggstull enligt bilaga 3 för den produkten. Tilläggstullen skall tillämpas på den importerade produktens tullvärde.

..."

6 I tabellen i bilaga 2 till den omtvistade förordningen anges bland annat, under produktnummer 4, importökningen för legerade varmvalsade platta produkter under åren 1999, 2000 och 2001. Det framgår därav att ifrågavarande import under de tre åren ökat med 25 719 ton, 154 916 ton respektive 468 000 ton.

7 Vid produktnummer 4 i bilaga 3 till den omtvistade förordningen anges att tullkvoten för legerade varmvalsade platta produkter uppgår till 23 778 ton netto och att tilläggstullen för dessa produkter har fastställts till 26 procent.

8 Enligt artikel 3 i den omtvistade förordningen gäller följande:

"Tullkvoterna skall förvaltas av kommissionen och medlemsstaterna i enlighet med förvaltningssystemet för tullkvoter enligt artiklarna [308a, 308b och 308c] i

förordning (EEG) nr 2454/93, senast ändrad genom förordning (EG) nr 993/2001... "

Bakgrund och förfarande

9 Sökandena är bolag vilkas verksamhet nästan uteslutande består i att till gemenskapen importera sådana stålprodukter som avses i den omtvistade förordningen och i synnerhet legerade varmvalsade platta produkter, utskurna i plattor eller trådringar, vilka omfattas av produktnummer 4 i bilaga 3 till den omtvistade förordningen. Bolagen köper dessa produkter i stora kvantiteter av olika stålverk i tredje länder och återsäljer dem till grossister, detaljhandlare, fabriker och lagerhållare belägna i Europeiska unionen.

10 Sökandena har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 14 maj 2002, med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG väckt talan om ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen.

11 Sökandena har även, genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 juni 2002, ansökt om uppskov med verkställigheten av den omtvistade förordningen eller om sådana interimistiska åtgärder som gör det möjligt för dem att utöver tullkvoten och med befrielse från tilläggstull till gemenskapen importera 95 129 ton legerade varmvalsade platta produkter, vilka omfattas av produktnummer 4 i den omtvistade förordningen.

12 Den 12 juli 2002 invände kommissionen, med stöd av artikel 114 i förstainstansrättens rättegångsregler, att rättegångshinder förelåg mot talan om ogiltigförklaring.

13 Med hänsyn till kommissionens invändning om rättegångshinder i detta mål bereddes parterna tillfälle, i det interimistiska förfarandet, att yttra sig över vilken betydelse domstolens dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet (REG 2002, s. I-6677), hade för frågan huruvida detta mål kan upptas till sakprövning.

14 Sökandena och kommissionen inkom med svar den 30 respektive den 31 juli 2002.

15 Genom beslut av förstainstansrättens ordförande av den 8 augusti 2002 avvisades ansökan om interimistiska åtgärder och det förordnades att beslut om rättegångskostnader skulle meddelas senare.

Parternas yrkanden

16 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att talan kan upptas till sakprövning,

— ogiltigförklara den omtvistade förordningen med stöd av artikel 230 EG,

— i andra hand ogiltigförklara klassificeringen av produkttyperna under produktnummer 4 "legerade varmvalsade platta produkter" som en av de 15 aktuella produkttyper som omfattas av den ifrågasatta förordningen,

— i tredje hand ändra den kvot som fastställts för produkttypen "legerade varmvalsade platta produkter" på så sätt att denna fastställs till 468 000 ton (importvolymen år 2001), och

— i fjärde hand ändra den kvot som fastställts för produkttypen "legerade varmvalsade platta produkter" på så sätt att denna fastställs till 118 916 ton, samt

— förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader.

17 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan eftersom det är uppenbart att den inte kan tas upp till sakprövning, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

18 Enligt artikel 114.1 i rättegångsreglerna kan rätten på parts begäran meddela beslut i fråga om invändningen om rättegångshinder utan att pröva själva målet i sak. Enligt artikel 114.3 är återstoden av förfarandet muntligt om inte förste-

instansrätten bestämmer annat. Förstainstansrätten finner att en genomgång av handlingarna i förevarande mål ger tillräckliga upplysningar för att pröva invändningen utan att inleda det muntliga förfarandet.

Parternas argument

19 Kommissionen har gjort gällande att talan skall avvisas.

20 Kommissionen har för det första anfört att talan inte kan tas upp till sakprövning eftersom den omtvistade förordningen utgör allmänna föreskrifter av normativ art som inte berör någon av sökandena personligen. En konkret tillämpning av föreskrifterna kan för deras del endast ha rättslig verkan genom andra, förvaltningsrättsliga, rättsakter från medlemsstaternas tullmyndigheter.

21 Kommissionen har för det andra gjort gällande att den omtvistade förordningen har allmän giltighet eftersom den riktar sig till alla framtida importörer i gemenskapen av vissa produkter på samma sätt. Det är omöjligt att, vid den tidpunkt då en sådan åtgärd antas, avgöra vilka importer som kommer att äga rum, hur stora de kommer att vara och vilka importörer som kommer att genomföra dem.

22 För det tredje och som svar på de argument som sökandena har fört fram har kommissionen angett att det är tydligt att de förhållanden som motiverade utgången i domstolens dom av den 20 mars 1985 i mål 264/82, Timex mot rådet

och kommissionen (REG 1985, s. 849; svensk specialutgåva, volym 8, s. 117), punkterna 12—16, och av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet industrie mot rådet (REG 1991, s. I-2501), punkt 17, och förstainstansrättens dom av den 19 maj 1994 i mål T-2/93, Air France mot kommissionen (REG 1994, s. II-323; svensk specialutgåva, volym 15, s. II-49), punkterna 44—47, och av den 11 juli 1996 i de förenade målen T-528/93, T-542/93, T-543/93 och T-546/93, Métropole Télévision m.fl. mot kommissionen (REG 1996, s. II-649), punkt 61, som sökandena har hänvisat till, inte föreligger i förevarande fall.

23 Kommissionen har för det fjärde hävdat att sökandena inte har åberopat några särskilda omständigheter som särskiljer dem från det stora antalet andra stålimportörer. Kommissionen har gjort gällande att sökanden inte ens har åberopat att de är de största importörerna av stålprodukter och att de har likställt sina egna intressen med övriga importörers.

24 Kommissionen har för det femte påpekat att även om man medger att den omtvistade förordningen skadar sökandenas ekonomiska situation är denna omständighet inte tillräcklig för att särskilja sökanden från alla andra ekonomiska aktörer (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 15 juni 2001 i mål T-339/00 R, Bactria mot kommissionen, REG 2001, s. II-1721, punkterna 81 och 82).

25 Kommissionen har vidare angett att den, till skillnad från de omständigheter som förelåg i det fall som låg till grund för domstolens dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, REG 1985, s. 207, på grund av omständigheterna i detta fall inte hade någon skyldighet att ta hänsyn till vissa ekonomiska aktörers, i synnerhet sökandenas, intressen när den antog den omtvistade förordningen.

26 Kommissionen har slutligen hävdat att sökandena i detta mål, till skillnad från sökanden i det mål som låg till grund för förstainstansrättens dom av den 3 maj 2002 i mål T-177/01, Jégo-Quéré mot kommissionen (REG 2002, s. II-2365), själva har bekräftat att de vid österrikiska domstolar kan bestrida de

nationella uppbördsbeslut som kan utfärdas med stöd av den omtvistade förordningen, genom att utnyttja alla tillgängliga medel i den österrikiska skattelagen.

27 Sökandena har hävdat att talan kan tas upp till sakprövning.

28 De har för det första gjort gällande att den omtvistade förordningen berör dem personligen eftersom deras ställning på marknaden har skadats, vilket har ruinerat dem. Enligt sökandena har deras kunder sagt upp leverans- och köpeavtalen. De har närmare angett att huvuddelen i deras versamhet består i att importera sådana stålprodukter som avses i den omtvistade förordningen, i synnerhet sådana produkter som omfattas av produktnummer 4 i bilaga 3, vilka har påförts en tilläggstull på 26 procent. Sökandena har bland annat hänvisat till domarna i de ovannämnda målen Timex mot rådet och kommissionen (punkterna 12—16), Extramet Industrie mot rådet (punkt 17), Air France mot kommissionen (punkterna 44—47) samt Métropole Télévision m.fl. mot kommissionen (punkt 61). Enligt sökanden måste en enskild anses vara personligen berörd av en gemenskapsrättsakt i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG när denna rättsakt på grund av den enskildes personliga förhållanden sannolikt kommer att påverka hans intressen negativt i väsentlig omfattning. De har till stöd för detta argument citerat generaladvokaten Jacobs förslag till avgörande i det ovannämnda målet Unión Pequeños Agricultores mot rådet (REG 2002, s. I-6681).

29 Sökandena har för det andra tillagt att den rättsliga skyldigheten att ta hänsyn till vissa ekonomiska aktörers intressen, däribland sökandenas särskilda intressen, har åsidosatts genom den omtvistade förordningen. I detta hänseende har sökandena bland annat hänvisat till punkt 67 i förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i de förenade målen T-480/93 och T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen (REG 1995, s. II-2305).

30 De har för det tredje hävdat att förstainstansrätten är den enda domstol som kan ge dem fullständigt och verksamt rättsligt skydd när det gäller den omtvistade förordningen. Förfarandet för att, genom begäran om förhandsavgörande, erhålla skydd gentemot det nationella uppbördsbeslutet tar nämligen alltför lång tid och är alltför besvärligt. Till stöd för detta argument har de citerat domen i det ovannämnda målet Jégo-Quéré mot kommissionen.

31 För det fjärde anser sökandena att den omtvistade förordningen berör dem direkt eftersom det inte krävs att de nationella myndigheterna, som är skyldiga att säkerställa förordningens omedelbara genomförande, vidtar någon införlivandeåtgärd. De har erinrat om att det i den omtvistade förordningen föreskrivs att förordningen "är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater". De har härvid hänfört sig bland annat till domstolens dom av den 29 mars 1979 i mål 113/77, NTN Toyo Bearing mot rådet (REG 1979, s. 1185; svensk specialutgåva, volym 4, s. 415), punkt 11.

Förstainstansrättens bedömning

32 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG har enskilda personer rätt att väcka talan mot varje beslut som, även om det har utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör dem. Syftet med denna bestämmelse är, enligt en fast rättspraxis, bland annat att undvika att gemenskapsinstitutionerna genom att välja formen förordning kan hindra en enskild från att väcka talan mot ett beslut som berör honom direkt och personligen, och sålunda att klargöra att valet av form inte kan ändra en rättsakts karaktär (domstolens dom av den 17 juni 1980 i de förenade målen 789/79 och 790/79, Calpak mot kommissionen, REG 1980, s. 1949, punkt 7, samt förstainstansrättens beslut av den 28 oktober 1993 i mål T-476/93, FRSEA och FNSEA mot rådet, REG 1993, s. II-1187, punkt 19).

33 Av en fast rättspraxis följer också att kriteriet för att särskilja en förordning från ett beslut skall sökas i om den aktuella rättsakten har allmän giltighet eller inte (se domstolens dom av den 6 oktober 1982 i mål 307/81, Alusuisse mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 3463, punkt 8, svensk specialutgåva, volym 6, s. 523, och förstainstansrättens beslut av den 19 juni 1995 i mål T-107/94, Kik mot rådet och kommissionen, REG 1995, s. II-1717, punkt 35).

34 Förstainstansrätten skall således bedöma den omtvistade förordningens karaktär och i synnerhet vilka rättsverkningar det är avsett att den skall ha eller faktiskt har.

35 Genom denna förordning införs provisoriska skyddsåtgärder mot import av vissa stålprodukter. Under en tid av sex månader räknat från det datum då förordningen träder i kraft öppnas en tullkvot för import till gemenskapen av var och en av de femton produkttyper som berörs. Sådan import av dessa produkter som överstiger motsvarande tullkvot, eller som inte är föremål för en ansökan om befrielse, skall omfattas av en tilläggstull. Tilläggstullen tas ut på den berörda produktens tullvärde.

36 Sådana åtgärder utgör åtgärder med allmän giltighet på sätt som avses i artikel 249 EG. De är tillämpliga på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets. De är nämligen tillämpliga på personer som importerar de femton berörda produkttyperna som förtecknas i bilaga 3 till den omtvistade förordningen.

37 I enlighet med en väletablerad rättspraxis kan en rättsakts allmänna giltighet och därmed normativa beskaffenhet inte sättas i fråga på grund av att det är möjligt

att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som vid en given tidpunkt berörs av den, eller till och med deras identitet, om det framgår att den är tillämplig i de objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges i rättsakten mot bakgrund av dess syfte (domstolens dom av den 11 juli 1968 i mål 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt mot rådet, REG 1968, s. 595, s. 605 och s. 606, svensk specialutgåva, volym I, s. 351, av den 16 april 1970 i mål 64/69, Compagnie française commerciale mot kommissionen, REG 1970, s. 221, punkt 11, av den 5 maj 1977 i mål 101/76, Koninklijke Scholten Honig mot rådet och kommissionen, REG 1977, s. 797, punkt 23, och förstainstansrättens beslut av den 29 juni 1995 i mål T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-1941, punkt 48).

38 I förevarande fall föreskrivs det i förordningen att tilläggstullar skall tas ut. Denna föreskrift gäller oberoende av det mer eller mindre begränsade antalet personer som när förordningen antogs importerade de femton berörda stålproduktgrupperna som förtecknas i bilaga 3 till den omtvistade förordningen. Tilläggstullarna skall tas ut på grundval av en objektiv situation som föreskrivs i artikel 1.3 i den omtvistade förordningen. Tilläggstull skall nämligen tas ut när de som importerar en eller flera av de femton berörda produkttyperna överskrider volymen för den relevanta tullkvoten enligt bilaga 2, eller när ansökan om befrielse inte gjorts. Dessutom kan antalet företag som är berörda av den omtvistade förordningen alltid senare komma att ändras.

39 Den omtvistade förordningen har följaktligen genom sin art och sin giltighet normativ karaktär. Den utgör således inte ett beslut i den mening som avses i artikel 249 EG.

40 I rättspraxis har emellertid angetts att det inte är uteslutet att, under vissa omständigheter, till och med en normativ rättsakt som är tillämplig på berörda ekonomiska aktörer i allmänhet kan beröra vissa av dessa personligen (domstolens dom i det ovannämnda målet Extramet Industrie mot rådet och dess dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG. 1994, s. I-1853, punkt 19). I ett sådant fall skulle en rättsakt från gemenskapen på samma gång ha en normativ beskaffenhet och — i förhållande till vissa berörda ekonomiska aktörer — vara av beslutskaraktär (förstainstansrättens dom av den

13 december 1995 i de förenade målen T-481/93 och T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2941, punkt 50).

41 Fysiska eller juridiska personer kan emellertid göra anspråk på att vara personligen berörda endast om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer (domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, s. 223, svensk specialutgåva, volym I, s. 181, domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet, punkt 20, och domen i det ovannämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 36).

42 Förstainstansrätten skall därför pröva om sökandena i förevarande fall berörs av den omtvistade förordningen på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller om det föreligger en faktisk situation som, vad beträffar den nämnda förordningen, särskiljer dem från alla andra personer.

43 Sökandena anser att de berörs personligen av förordningen eftersom huvuddelen av deras verksamhet består i att importera de stålprodukter som berörs av denna rättsakt, vilket medför synnerligen negativa konsekvenser för deras del.

44 Även om man sedan antar att ikraftträdandet av den omtvistade förordningen har en särskild påverkan på deras ekonomiska situation, är denna omständighet inte tillräcklig för att särskilja dem från alla andra personer. Den ifrågasatta förordningen berör sökandena endast i deras objektiva egenskap av företag som importerar sådana stålprodukter som avses i denna rättsakt, på samma sätt som den påverkar alla ekonomiska aktörer som bedriver samma verksamhet inom Europeiska gemenskapen (domen i det ovannämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 36).

45 Sökandena har vidare hävdat att kommissionen, genom att anta den omtvistade förordningen, har åsidosatt den rättsliga skyldigheten att ta hänsyn till alla aktörers intressen, däribland sökandenas särskilda intressen.

46 Det är riktigt att den omständigheten att kommissionen på grund av särskilda bestämmelser är skyldig att ta hänsyn till de följder som den rättsakt som den har för avsikt att anta kan få för vissa enskildas situation innebär att de senare särskiljs (domen i de ovannämnda målen Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, punkterna 21 och 28, domstolens dom av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, Sofrimport mot kommissionen, REG 1990, s. I-2477, punkt 11, av den 11 februari 1999 i mål C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-769, punkterna 25—30, domen i det ovannämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 67, och förstainstansrättens dom av den 17 januari 2002 i mål T-47/00, Rica Foods mot kommissionen, REG 2002, s. II-113, punkt 41).

47 Förstainstansrätten konstaterar att den omtvistade förordningen antogs på grundval av grundförordningen och förordning nr 519/94. Enligt artikel 16.3 a i grundförordningen åläggs kommissionen att när en kvot fastställs särskilt ta hänsyn till de enskilda företagens, såsom sökandenas, särskilda situation. Denna skyldighet gäller bland annat den varumängd som exporteras enligt kontrakt som har ingåtts på normala villkor och normalt sätt innan en skyddsåtgärd trädde i kraft, om medlemsstaten i fråga har anmält dessa kontrakt till kommissionen.

48 I förevarande fall har sökandena emellertid inte fört fram någon omständighet av vilken det framgår att den berörda medlemsstaten, på sätt som avses i artikel 16.3 a i grundförordningen, till kommissionen har anmält kontrakt som sökandena ingått beträffande import av sådana produkter som förtecknas i bilaga 3 till den omtvistade förordningen.

49 Under dessa förhållanden, och till skillnad från de fall som givit upphov till domarna i de ovannämnda målen Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen och Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, finns det inte någon bestämmelse enligt vilken kommissionen är skyldig att ta hänsyn till de följder som en rättsakt som den avser att anta har på sökandenas situation. Den berörda medlemsstaten har nämligen inte utnyttjat de förfarandegarantier som erbjuds den i grundförordningen.

50 Vad slutligen gäller sökandenas argument att skyddet för deras individuella rättigheter i praktiken är uteslutet eftersom förfarandet med förhandsavgöranden enligt artikel 234 EG inte tillförsäkrar dem ett fullständigt och verksamt domstolsskydd, noterar förstainstansrätten följande. Domstolen har fastslagit att villkoret att sökanden skall vara personligen berörd av en förordning inte kan sättas åt sidan genom en tolkning i rättspraxis grundad på principen om rätten till ett verksamt domstolsskydd utan att gemenskapsdomstolarna därmed överskrider gränserna för sin behörighet enligt fördraget (domen i det ovannämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 44). Dessutom har det i förevarande fall inte bestritts att det finns en möjlighet att väcka talan vid den nationella domstolen och därvid ifrågasätta den omtvistade förordningens giltighet.

51 Av samtliga ovanstående skäl följer att sökandena inte kan anses vara personligen berörda av den omtvistade förordningen. Eftersom de inte uppfyller en av de sakprövningsförutsättningar som uppställs i artikel 230 fjärde stycket EG är det inte nödvändigt att pröva frågan huruvida de berörs direkt av den omtvistade förordningen.

52 Av ovanstående följer att förevarande talan skall avvisas.

Rättegångskostnader

53 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Eftersom sökandena har tappat målet skall de förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna inklusive dem som avser det interimistiska förfarandet, i enlighet med vad kommissionen har yrkat.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande beslut:

1) **Talan avvisas.**

2) **Sökandena skall bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som åsamkats kommissionen, inklusive kostnaderna i samband med det interimistiska förfarandet.**

Luxemburg den 30 april 2003.

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande